

10. EN ALS IK DIE WAARACHTIGE BEKERING NOG MIS?

Ik stond eens te spreken met een groepje jonge mensen na afloop van een catechisatie. Aan de orde was geweest de eis tot bekering. Er werd nog even over nagepraat. Iemand zei: Dat kan de Heere nu wel vragen, maar een mens kan zich toch niet bekeren? Toen pakte ik mijn Bijbel en las de tekst uit Fil. 2:12: "Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijd gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veel meer nu in mijn afwezen, werkt uw zelfs zaligheid met vreze en beven". Ik zei: zie je wel, hier staat het. Door de eis tot bekering zijn wij voor honderd procent verantwoordelijk. Daarna lazen we het dertiende vers: "Want het is God, Die in u werkt, beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen."

Zie je wel, zei ik, gewoon ermee beginnen. Ja maar dominee, wat bedoelt u dan? Nou gewoon je bekeren, de zonde loslaten en God zoeken. Waarom zou je wachten tot morgen? De Heere zegt het toch, bekeert u! Ja maar, zei een meisje, er staat toch ook in de Bijbel: Er is niemand die naar God vraagt. Dat kan een mens toch van nature niet. Moet je dan zomaar beginnen om de Heere te zoeken? Je begrijpt het wel, we waren opeens in een diepgaand gesprek gewikkeld. Enerzijds is er de onmacht van de mens en anderzijds ook de onwil van de mens. Dat meisje zei: Dus u vindt dat we ons moeten bekeren. Ik zei: Dat vind ik niet, dat vindt God. Het staat in de Bijbel. Dus... moet je dan zomaar met je verstand de Heere gaan zoeken? Ik zei: Nee, niet alleen met je verstand, maar met je hele hart, met je hele mens-zijn, met je wil, met je begeerten, je gevoel, je genegenheden en noem maar op. Als je ergens naar toe gaat, ga je dan ook alleen maar met je verstand? Of neem je dan je gevoel mee, en je wil en je begeerten? Ben je er dan ook helemaal bij betrokken of niet? Je kunt jezelf toch niet opdelen. Nee, je moet de Heere zoeken met je hele hart.

"Werkt uw zelfs zaligheid met vreze en beven". We zijn zelf voor de volle honderd procent verantwoordelijk als het gaat over de oproep tot bekering. "Want het is God die in u werkt, beide het willen en werken naar Zijn welbehagen". De waarachtige bekering is ook voor honderd procent genade.

Een waarschuwing tegen vier grote gevaren

In het laatste hoofdstuk van dit boekje over 'bekering' wil ik je nog een keer laten zien, dat God ons indringend en liefdevol tot bekering roept. Dat houdt in dat je een keus moet maken, de genademiddelen moet waarnemen en geloven dat God jou bedoelt, als Hij zegt dat Hij geen lust heeft in onze dood, maar daarin dat we ons bekeren en leven. Dit hoofdstuk is juist bedoeld voor hen, die na alles wat ze over 'bekering' gelezen hebben, toch nog moeten zeggen: Welke boodschap is er voor mij, terwijl ik die waarachtige bekering nog mis?

We lezen in Spreuken 23:26: "*Mijn zoon, geef Mij uw hart*". Wie spreekt hier eigenlijk? Letterlijk gezien, vanuit het verband, is Salomo, de wijsheidsleraar, aan het woord, die zijn zoon als leerling onderwijst. In feite is de Heere God Zelf aan het Woord. Als de Opperste Wijsheid. Dat kan Hij heel goed door middel van een aardse vader en moeder, zo blijkt uit Spreuken 23. Achter die aardse vader en moeder van jullie, jongelui, staat God. Kohlbrugge zegt: Vader en moeder zijn als het ware de twee handen van God, die je leven willen leiden. Het is ook heel goed om dat te bedenken. Om te bedenken dat je zonder de goede

raad van vader en moeder geen goed leven leiden kunt. God gebruikt ze om in je leven richting en stuur te geven. Ik kom nogal eens jonge mensen tegen, die zeggen: Ik weet het wel beter dan mijn vader en moeder. Die zijn zo hopeloos ouderwets, we leven in een andere tijd en andere wereld dan zij vroeger. Zeker, we leven nu in een andere tijd en een andere wereld, maar God blijft Dezelfde. En die God, Die via je vader en moeder Zijn raad geeft, is nog Dezelfde als vroeger in de dagen van Salomo. De wijsheidsleraar in Spreuken 23 wijst zijn zoon op de hem omringende gevaren in de wereld, waarin hij leeft. Ik vat dat even samen. Hier onderkent de wijsheidsleraar vier grote gevaren. Het lijkt wel of onze tijd daar zomaar in bloot wordt gelegd. Blijkbaar zijn de zonden, waarvan we ons bekeren moeten, ten diepste in alle tijden hetzelfde.

Het eerste gevaar, waar de Spreukendichter op wijst, is de *consumptiementaliteit* van de afgestompte massamens. In vers 20 en 21 lezen we: "Zijt niet onder de wijnzuipers noch onder de vleesvreter, want een zuiper en vraat zal arm worden en die sluimering doet verscheurde klederen dragen."

Zie je die rafelbroeken bij mensen die niet houden van werken? Zuipen, vreten. Ja, ik gebruik die woorden maar, want ze staan in de Bijbel. Verscheurde kleren, overdaad, leef er maar op los. Consumptiementaliteit noemen we dat vandaag de dag. Dat is het eerste gevaar.

Als tweede gevaar wordt genoemd: de *perverse seksualiteit*. Datgene, dat als een gave van God heel schoon en heilig in het huwelijk is gegeven, ontaardt als het uit het verband wordt gehaald. We lezen in vers 27 en 28: "Want een hoer is een diepe gracht en een vreemde vrouw is een enge put, ook loert zij als een rover en zij vermenigvuldigt de trouwelozen onder de mensen." Je hoort het: ontucht, hoeren, vreemde vrouwen. Een diepe gracht, een enge put. Een loerende rover, zegt de vader tot zijn zoon. Dat was twee: 'gore seks', laat ik het zo maar noemen.

Een derde gevaar, waar hij op wijst, is *alcoholisme* en zeg maar in het algemeen: verslaafdheid. We lezen vers 30: "En degenen die bij de wijn vertoeven, bij degenen die komen om gemengde drank na te zoeken. Zie de wijn niet aan als zij zich rood vertoont. Als hij in de beker zijn verf geeft. Als hij recht op gaat. In zijn einde zal hij als een slang bijten en steken als een adder." Verslaafdheid, drankzucht, rode fonkelende wijn. En dan niet maar één glaasje, maar tot dronken wordens toe.

En dan het vierde gevaar. Ik vat maar samen zoals de wijsheidsleraar het aangeeft: *onverschilligheid* en *roekeloosheid*. Ook zoiets wat je zo duidelijk in onze tijd ziet. En in je eigen hart misschien wel waarneemt. We lezen vers 34: "Ge zult zijn als een die in het hart van de zee slaapt. En gelijk een die in het opperste van de mast slaapt." Wie slaapt er nu in het opperste van de mast? Het betekent: branie, bravuur. Wat kan het mij schelen? Herken je die gevaren van zoveel duizend jaar geleden? We zien ze om ons heen en we komen ze misschien ook wel in ons eigen hart tegen. Is de wereld er niet vol van? Wijntje en trijntje. Overdaad en onverschilligheid. Ze ondermijnen het leven, ze ondergraven de fundamenten van de samenleving. Het zijn de gezworen vijanden van God en Zijn dienst. Vier reuzeklauwen van de briesende leeuw, de satan, die rondgaat ook in onze tijd om zijn duizenden te verslaan. Vier diepe draaikolken, die in onze tijd zoveel mensen de diepte in sleuren. Geen redden meer aan, zeggen we dan. Seks, drank, consumptie en bravuur. De wereld gaat er aan

kapot. Heeft het ook ons hart? Wij zijn toch niet beter dan de wereld om ons heen, die zo verleidelijk is.

Een dringende aanspreektitel

God weet in welke wereld wij wonen en welke verleidingen er om ons heen zijn. God heeft ons behoud op het oog en daarom roept Hij ons tot bekering. Temidden van al die stemmen, die onze ondergang op het oog hebben, is er één stem die ons behoud op het oog heeft. Salomo, de Opperste Wijsheid, God Zelf zegt tegen jou: *Mijn zoon*, geef je hart niet aan de wereld, aan drank en al die andere dingen. Geef je hart aan Mij. Dan ben je gelukkig. Dat is echt het leven. Mijn zoon, Mijn leerling, Mijn catechisant, let eens op. In het vervolg van vers 25 staat: "Laat uw ogen mijn wegen bewaren". God spreekt door Zijn Woord, ook door middel van de ouders, tot jonge mensen.

Als Hij zegt: 'Mijn zoon', dan zegt Hij dat niet alleen als Schepper. Zeker Hij zegt het ook als Schepper, want Hij heeft recht op ons aller leven. Maar, weet je in welk verband het vooral staat in het Oude Testament als er gesproken wordt tegen Israël? Dan moet je meestal denken aan de verhouding van de verbondsgod tot het verbondsvolk. 'Mijn Volk, Mijn Kinderen, Mijn Zoon', zegt God tegen Israël. In Jer. 31:20 lezen we: "Is Efraim Mij niet een dierbare Zoon, is hij Mij niet een troetelkind?" De profeet Hosea zegt als hij spreekt over Israël: "Uit Egypte heb Ik Mijn zoon geroepen" (Hos.11:1). De uitdrukking 'Mijn zoon' wijst op Israël als het volk van Gods verbond.

'Mijn Zoon', dat zijn je ouders, dat ben jij en dat ben ik. Niemand uitgezonderd. Wij allen worden aangesproken als 'Mijn zoon'. Al was je niet gedoopt, dan doet de Heere het nog als Schepper tegenover jou als Zijn schepsel. 'Mijn zoon'. Ja, zeg je, maar van nature zijn wij toch kinderen des toorns. Zeker, dat is ook waar en dat zullen we blijven als we niet wederom geboren worden. Maar vanuit de bediening van het genadeverbond en het teken van de doop zijn wij zonder enige uitzondering de aangesproken persoon: 'Mijn zoon'. Dit woord is een liefelijke nodiging in de belofte van het evangelie waarmee de Heere tot ons komt. 'Mijn zoon', zegt Hij, luister eens naar Mij. Ik heb recht op jou. Jij bent niet vrij om te doen wat je wilt, je bent van Mij. Mijn zoon, je behoort Mij toe krachtens verbondsbetrekking. Krachtens het genadeverbond. Je bent in Christus geheiligd. Dan doe je niet meer wat je wilt. Dan vraag je naar de wil van God. In Zijn grote liefde heeft God ons afgezonderd van de wereld en behoren we tot de gemeente des Heeren, tot de kinderen van het verbond. Dus er is niemand die met de woorden 'Mijn zoon' niet wordt aangesproken. De Heere spreekt hier ook Zijn eigen kinderen aan, die wedergeboren zijn en Hem al liefhebben. Wat een teerheid. Voel je aan hoe deze tekst bedoeld is? De Heere slaat als het ware Zijn arm om je schouder heen. Hij geeft je raad en Hij waarschuwt je tegen vele grote gevaren. Hoe vertrouwelijk komt de Heere tot ons. Kijk Me eens aan, zegt God. Zoals een jongen tegen zijn meisje zegt: Kijk me eens aan. Net als in een huwelijksaanzoek. Geef mij uw hart. Hou jij echt van mij?

Vanuit die diepe eeuwige liefde van de Drieënige verbondsgod klinkt het tot jou en tot mij, ja tot gevallen zondaren, tot mensen die God verlaten hebben, en die vanuit zichzelf niet eens van plan zijn om ooit nog naar Hem terug te keren: "Keer nochtans weder tot Mij, gij afkerige kinderen en Ik zal uw afkeringen genezen" (Jer.3:22). Dat kan God alleen zeggen omdat

van Christus staat dat er genezing is door Zijn striemen (Jes.53:5). Zo strekken die twee doorboorde handen van de Heere Jezus vanaf het kruis zich als het ware in de nodiging van het evangelie uit tot jou en tot mij. Hij zegt: O kom toch tot Mij, zondaar, geloof in Mij. Zie Ik sta aan de deur en Ik klop. Mijn doorboorde hand klopt op de deur van jouw leven. Doe Mij open en Ik zal tot u inkomen en het avondmaal met u houden (Openb.3:20). Hoe kan dat toch? Wel, dat kan vanwege het grote geheim, dat God Zijn eigen Zoon niet spaarde, maar Hem heeft overgegeven tot in de allerdiepste versmaadheid en de angsten van de hel. Nu komt God tot ons en Hij zegt: Mijn Zoon, je mag terug! Ongelovige kinderen van Adam, jullie mogen terug komen. Ik wil je weer bij Me hebben. Verloren zonen, kom!

De lieflijke nodiging in deze woorden heeft Christus met Zijn bloed ondertekend. Mijn Zoon, geef Me toch uw hart. Ik heb geen lust in uw dood, geloof Me op Mijn erewoord. Ik zeg het in Mijn woord, en Ik lieg niet. Ik heb geen lust in uw dood, maar daarin dat u zich bekeert en leeft (Ezech.18:32). Jezus zegt: "Wie tot Mij komt, zal Ik geenzins uitwerpen" (Joh.6:37). Al was je, om maar even die woorden van Spreuken 23 te gebruiken, een vraat of een hoer of een zuiplap, of een roekeloze zondaar. De Samaritaanse vrouw kreeg te horen uit de mond van de Heere Jezus: "Indien ge wist wie het is die tot u spreekt, ge zoudt van Hem begeerd hebben het levende water en Hij zou het u gegeven hebben" (Joh.4:10). Zo gewillig is God voor mensen die zo diep in de zonde gevallen zijn en er misschien nog wel in leven. In dat ruime middelaarshart van de Heere Jezus Christus is plaats voor bittere vijanden en diep gezonken zondaren, die zich wenden tot Hem.

'Mijn zoon', zegt Hij. Je moet hier niet in de eerste plaats denken aan deugdzaam en vrome en rechtschapen zonen, want zo best was Israël ook niet. Je moet denken aan zondige doorbrengers en afhoereerders, verloren zondaren, die hun hart aan de wereld gegeven hebben. Hij spreekt ook tot de verloren schapen van het huis van Israël. Voel je jezelf misschien zo'n verloren schaap? Misschien zeg je: 'Mijn zoon', daar durf ik me niet bij te rekenen. Maar als de Heere nu zegt: 'een verloren zoon', dan zeg ik: 'ja'. Je bent het niet waard om Zijn zoon genaamd te worden en toch... als je terugkeert en je hart aan de Heere geeft, ligt het feestkleed klaar en de vrijspraak van schuld en straf. Ook de omhelzing van Gods vaderliefde. Alleen omwille van die eniggeboren Zoon van God, Die verloren werd. Die kwam in deze wereld, verloren in schuld. Als je mag zien, dat de Heere Jezus dat heeft gedaan voor zondaren, en je wordt erbij ingesloten, dan breekt je hart. Dan snikt je het uit: Heere, sla de zonden nimmer ga, die mijn jonkheid heeft bedreven. Denk aan mij toch in gena, om uw goedheid de eer te geven (Psalm 25:3 berijmd).

Geef Mij je hart!

Te midden van allerlei zondige verleiding om ons heen roept God ons tot bekering. Hij zegt: Geef Mij uw hart! *Uw hart*. Wat is dat? Dat is niet dat hart dat ineens kan stilstaan zodat je er niet meer bent. Hier bedoelt de Heere natuurlijk iets anders. Je hart is de bron van je leven: je verstand, je gemoed, je begeerten, je wilsleven. Het centrum van geestelijk overleg. Heel je ziel en al je begeerten. Uit het hart zijn de uitgangen van het leven (Spr.4:23). Het meest verborgene in de mens is het hart. Het hart waar je de dingen overlegt. Waar je de plannen die je maakt voor je leven beraamt. Met je hart heb je lief,

maar met je hart kun je ook vrezen. Bedroefd zijn, boos zijn, trots zijn, verheugd zijn, de Heere liefhebben. Het heeft te maken met je wilsleven, je begeerteleven. Met je hart zoek je de Heere, geloof je in de Heere, vertrouw je op Zijn Naam. Alles in ons leven ontvangt zijn impulsen vanuit ons hart. Belangstelling, stuwkracht, het komt voort uit ons hart. Als je iemands hart hebt dan heb je zijn hele persoon, de totale mens. Als een stelletje gaat trouwen, hebben ze hun hart aan elkaar verloren. Dat is duidelijk. En zo zegt de Heere nu: Verlies je hart aan Mij. Geef Mij je hart! Daar heb Ik recht op!

Als je iemands hart hebt, dan heb je hem helemaal! Hoe mooi, hoe vol, hoe diep is dat. Wat is harteloosheid erg. Je moet toch je hart bij je werk hebben. Je moet toch je hart bij de kerk hebben. Je moet toch je hart bij je studie hebben. Je moet vooral je hart bij God hebben. En daar vraagt de Heere nu om: Geef Me je hart.

Is het nu eigenlijk niet heel erg, dat de Heere dat moet vragen? Dat had vanzelfsprekend zo moeten zijn. En nu moet de Heere er nog om vragen! Dat is beledigend voor ons in feite. Hij moet er om vragen. Het is erg als we ons hart aan de Heere onthouden. Want dan onthouden we Hem alles. Wat erg als we spreken over God en Zijn dienst en daar ons hart niet bij hebben. Dat is beledigend voor God. Als onze godsdienst alleen maar bestaat uit uitwendige regels, al zijn ze nog zo goed, wat vormen en plichten, dan is het toch niet goed. Zo was het bij de farizeën ook. Maar dat is een waardeloze godsdienst.

God neemt ondanks al het verzet, dat in ons huist, geen woord van van Zijn oproep terug. Hij zegt: Geef Me je hart maar. Jij, onbekeerde jongen en meisje, dat Mij niet kent. Geef Me je hart. Er is hier niemand onder jullie, aan wie God het heden niet vraagt. Ja maar, zeg je, mijn hart is zo vuil! Geef het maar, zegt God. Zo'n vuile bron van wanbedrijven, geef het maar. Dat harde hart, zeg je, dat onbekeerde hart, dat stenen hart? Geef het maar zegt God, ik weet er wel raad mee. Kom maar, geef het maar. Dat bedrieglijke hart, dat zo arglistig is? Ja zegt God, dat weet ik, ik weet tot wie ik spreek. Als ik zeg, geef Me je hart dan weet ik wie je bent. Ik weet wat van mijn maaksel is te wachten, hoe zwak van moed en klein van krachten en stof van jongs af (Psalm 103:7 berijmd). Ik spreek niet tot heiligen maar ik spreek tot zondige jongelui. Geef Me je hart maar.

Er zijn zoveel dingen in dit leven die een appèl doen op ons hart. De duivel boven alles. Hij vecht erom. Ook de wereld met al haar begeerlijkheden. Maar die gaat voorbij. Als je daar je hart aan geeft, is dat tijdelijk. Eten, drinken, vrouwen, denk nog maar eens aan die dingen, die in Spreuken 23 worden genoemd. En we geven ons hart, we zijn vaak zo tweeslachtig, we hinken op twee gedachten. Maar dat moet je niet doen zegt God, dat is gevaarlijk. Dat kan niet, God dienen en de Mammon. God wat en de duivel wat. De kerk en de wereld. De ene voet op de smalle weg en de andere op de brede. Dat is onmogelijk. Als je zo leeft, kijkt de Heere Jezus je heel bedroefd aan en met ogen vol liefde zegt hij: Geef toch je hele hart aan Mij en niet een gedeeld hart en niet een stukje van je hart of een onoprecht hart. Nee, een oprecht, een heel, een gaaf hart. Geef het aan Mij.

Die raad moeten we allemaal ter harte nemen. Want we dienen de Heere zo vaak met een half hart. Of heb jij daar geen last van? Ik vrees dat het bij velen van ons zo is, dat we heimelijk met een half hart een tijdje meedoen. En als dan het puntje bij 't paaltje komt, kiezen we soms nog voor de andere kant. Net als Orpa. Ernstig zijn, tot tranen toe geroerd zijn maar de Heere

Jezus komt je hart niet binnen. Je leeft zonder Hem. Je kunt ijveren voor de waarheid en helemaal beschouwelijk weten hoe God een mens bekeert. Maar dan zegt de Heere nog: "Dit volk nadert tot Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij" (Mark.7:6). Hoe kan de Heere nu tevreden zijn met een half hart? Dat zijn jullie toch ook niet als je verkering hebt. Nee toch! Hoe kun je nu met een half hart tevreden zijn? Jij wilt toch het hele hart van de ander. Dat voel je wel aan. Weet je wat je moet doen? Zoals je heel je hart soms geeft aan die verkeerde dingen, aan bepaalde zonden, aan de dienst van de wereld, zo moet je je hele hart nu eens aan God geven. Dat bedoelt de spreukendichter. Niet zomaar afstandelijk of verstandelijk de Heere zoeken. Nee, met je hart. Geef Mij uw hart, zegt God.

We hebben geen excuus

Geef Mij je hart! Dat staat in de gebiedende wijs: Geef! Het is een bevel. De Heere zegt: Dat moet je doen. Geef het. Het is een welgemeende raad, maar dat is toch nog zwak uitgedrukt. Het is een eis. God heeft er recht op. De Heere wil bij jullie binnen komen in je leven. Hij zegt: Laat Me toch niet tevergeefs kloppen op je hart. Sus je sprekende geweten niet. Leg het open voor God en heb de Heere lief. Hij vraagt er om, om je hart, om je aandacht, om je gevoelsleven en om je wilsleven, om alles. Je verstand, je overdenkingen, je gedachten moeten op de Heere gericht zijn. Hij wil dat, wees Hem gehoorzaam en geef je hart maar zoals het is. Zo goddeloos, zeg je? Zo hard? Wat zal de Heere daar dan mee doen? Daar weet Hij raad mee. Hij zal het heiligen, hij zal het breken. Hij zal het reinigen. Hij zal het opbeuren en troosten. Het gebrokene zal hij helen en het zieke genezen. Is je hart soms gebroken? Gebroken vanwege het verdriet over je zonden, over je eigen verloren leven? Zo'n hart wil de Heere ook. Een gebroken hart. Stel het niet uit. Zeg niet: Ik doe het morgen wel of als ik zestig ben. En als je dan negenenvijftig wordt? Doe het vandaag. Niet met je verstand alleen, maar met heel je ziel.

Ja maar, zegt je, kan een mens dat wel? Zo vrijwillig je hart aan de Heere geven, uit jezelf, kan dat? De Heere vraagt het. Ja maar...! Zo begint het ongeloof altijd. Ja maar, is dat niet teveel gevraagd voor een mens die dood ligt in zonden en misdaden? Want dat zegt de Bijbel toch ook van ons. Zeker, geloof je dat ook echt? Laten we eerlijk zijn, wat verbergen we vaak onze onwil achter onze onmacht. Heden staat de Heere voor je. Hij kijkt dwars door je heen. Geen enkel excuus heb je meer als je het niet doet. Hij zegt: Ik vraag je hart. Ik kijk tot in de verste schuilhoeken van je hart en Ik weet al je redeneringen, zoals 'een mens kan het niet' en dergelijke. Je zegt: Ik kan het niet. Weet je waarom? Omdat je het niet wil. Je wil het niet. Dat is het probleem. Want we geven ons hart wel aan de zonde. En aan de dienst van de wereld, en misschien al honderd keer aan de duivel. En als het er dan over gaat dat we moeten vallen voor de goedheid van God, dan zeggen we opeens: Dat kan een mens niet. Voel je dat die redenering niet klopt? Weet je waarom veel mensen hun hart niet aan de Heere geven? En misschien hoor jij daar ook bij. Omdat ze het niet willen. Omdat ze niet willen dat de Heere hun hart heeft. Omdat ze ten diepste niet dicht bij de Heere willen leven. Want dan moeten ze zoveel andere dingen loslaten. Dan kun je dit niet meer doen, en dat kun je niet meer doen. En vrijblijvend verder leven, dat gaat dan ook niet meer. We willen vrij man zijn, doen wat we zelf willen. Weet je aan wie we ons hart dan wel geven? Aan de

duivel. En we willen de zonden niet laten en van bepaalde vrienden geen afscheid nemen en Zijn wegen niet bewaren, zoals het vervolg van vers 26 zegt. Maar de Heere zegt: Denk erom, de vriendschap van de wereld is vijandschap tegen God. Ben je altijd nog een vijand? Bekeer je tot God.

En als de de Heere al liefhebt?

En als je die de Heere vreest en hebt liefgekegen? De Heere spreekt ook jou aan. Hij vraagt ook jouw hart. Geen half hart. Wat kan dat moeilijk zijn, als we ons hart net aan de Heere gegeven hebben en gezegd hebben: Heere, ik zal U dienen. Maar ja, even later komt de wereld weer en komt weer een vriend of een vriendin. En we komen in een stroomversnelling van verleiding terecht, waarin we de Heere weer los laten en doen wat we zelf willen. Dat hart, dat al enigszins gezuiverd is en waarin de Heere Zijn liefde heeft uitgestort, dat moet voor de Heere blijven kloppen. De Heere zegt: Pas op hoor dat je niet terug valt in die oude sleur van de zonde en de wereld met al haar begeerlijkheden. In drank, genot en eerzucht, want dan komt er verachtering in de genade. Dan komt de Heere steeds verder uit het centrum van je leven te staan. Als het zo bij je is, zegt de Heere: Bekeer je toch. Dit heb Ik tegen u dat gij uw eerste liefde verlaten hebt (Openb.2:4). Dat wil de Heere niet. Daarom zegt Hij: Geef toch je hart, ook weer opnieuw. En buig voor Mij. Is Hij niet alles voor je geworden? Zeg tot God: Ik zal U al mijn liefde waardig schatten, wijl Gij mijn rechterhand woudt vatten (Psalm 73:12 berijmd). Heere, help me toch om U te dienen, want als U me loslaat dan verdwijn ik weer, dan wordt ik meegezogen in de draaikolken van al de verleidingen. Zie eens wat de Heere Jezus voor Zijn kinderen over heeft om hen te verlossen: Zijn bloed, Zijn leven, Zijn hele hart. Is Hij het niet waard dat we ons hart aan Hem geven?

Weet je wat Smytegelt heeft geschreven in een preek over deze tekst? Hij zegt dit: "Wij eisen heden in de naam van God dat ge uw hart aan de Heere geeft. En Hij zal het onbekeerde hart bekeren en levend maken en overtuigen. En het overtuigde hart tot rust brengen. En de treurenden troosten en de zwakken ondersteunen en de verbrokenen verbinden. Is het verdorven? Hij wil het zuiveren en heiligen. Hij wil u gelukkig maken. Wat hebt u daarop tegen?" zo vraagt Smytegelt aan zijn gemeente. Mag ik jou eens vragen: Wat heb je er op tegen om je hart aan de Heere te geven? Geef daar eens een antwoord op. Jongelui, jullie denken misschien: Nou ja, het zal mijn tijd wel duren en als ik mijn natje en droogje maar heb. En over God en Zijn dienst bekommer ik me misschien later wel. Wat heb je er nog op tegen, om nu je hart aan de Heere te geven?

Een gedwongen vrijwilliger!

Mijn zoon, geef Mij uw hart. Wie wil deze rechtvaardige eis van God, Zijn claim op ons leven, inwilligen? Wie wil deze welgemeende raadgeving opvolgen? Heb je het wel eens echt geprobeerd? Ga er vandaag maar mee beginnen, heel serieus! Dan kom je er wel achter hoe het werkt. En misschien loop je er mee vast. Eerst wilde je je hart niet aan de Heere geven. Maar dit is het wonderlijke: Als je probeert om het te doen, kom je er achter dat je het niet kunt. Dan is er inmiddels al wat veranderd, dan wil je het. Dan is je wil vernieuwd. "De wil vernieuwd zijnde werkt zelf ook" (D.L.III en IV,12). Eerst wil je het niet en later wil je het wel en dan merk je dat je het niet kunt. Je loopt vast met jezelf. Hoe moet dat dan? Kan een

mens zijn hart aan God geven, vrijwillig? Ik zeg 'Ja'! Maar ik zeg er wel wat bij. *Als een gedwongen vrijwilliger*. Dat is een vreemde uitdrukking en toch is het waar. Want het is de Heere Zelf, Die ons overreedt om het te willen doen. Hij is het, Die gewillig maakt. "Werkt uw zelfs zaligheid met vreze en beven, want het is God die in u werkt beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen" (Fillipp 2:13).

Zie nu eens even niet op je eigen hart, maar zie op het liefdesbevel van de Heere. Breekt dan de steenrots van je hart niet? Denk nu niet dat daar het bulderen van een geweldige storm voor nodig is en de bliksemflitsen van het onweer. Het gebeurt in het suizen van een zachte stilte: door het Woord alleen. Door het geloof alleen. Niet door kracht, noch door geweld maar door Mijn Geest zal het geschieden (Zach.4:6). Wat heeft de Heere Jezus er veel voor over gehad. Zonder Hem zou er geen zondaar tot God kunnen komen. En wat doet Hij? Hij wint harten in zodat ze gaan buigen voor Hem. Hij heeft Zelf vervuld wat Hij van ons vraagt. Hij heeft Zijn hele hart gegeven aan de Vader. Zijn leven, tot in de dood.

En nu kom ik bij de oplossing van het probleem: *de Heere wil Zelf geven wat Hij van ons vraagt*. Vind je dat niet schitterend? Wat God van ons eist, is tevens de inhoud van Zijn belofte. Zie op de Heere Jezus Christus, Die Zijn hart gegeven heeft aan de Vader en alles heeft vervuld. "Ik zal u een nieuw hart geven", zegt God, "en Ik zal een nieuwe Geest geven in het binnenste van u" (Ezech.36:26). Het evangelie is immers een kracht Gods tot de zaligheid. Juist daar, waar jij je onmacht moet inleven en ziet dat het van jouw kant onmogelijk is om zalig te worden, openbaart de Heere de mogelijkheid bij Hem vandaan als je een blik mag slaan op de lijdende Christus aan het kruis. Die gewillige Zaligmaker, Die Zijn armen uitstrekt tot weerbarstige zondaren. Daar wordt je hart, dat zo gehecht is aan de zonde en aan het geld en goed, losgeweekt, verbroken en verslagen. De Dordtse Leerregels zeggen het zo: "...het is die wonderlijke, verborgen, zoete, onnaspeurlijke werking van Gods Geest die niet minder is dan een nieuwe schepping en levendmaking, een opstanding uit de doden, die de Heere zonder ons in ons werkt" (D.L.III en IV,12).

De Bijbel noemt dat ook wel de 'wedergeboorte'. Waar je door genade je hart aan de Heere mag geven, daar vindt een totale vernieuwing, een geestelijke ommekeer plaats. Onze belijdenis zegt dat ons verstand wordt verlicht en ons hart wordt geopend en onze wil wordt vernieuwd.

Van huis uit doe je wat je zelf wilt, maar door Gods genade wordt het anders, dan kun je dat niet meer. Dan zeg je: Heere, wat wilt U van mij? Wat wilt Gij dat ik doen zal? Zo gaat dat en zo leer je wat Augustinus heeft gezegd: Heere, geef wat Gij beveelt en beveel dan wat Gij wilt. Zie je, zo geeft nu een mens zijn hart aan de Heere. Zo geeft nu een jongen, een meisje zijn of haar hart aan de Heere. Als een gedwongen vrijwilliger. Ja, wel een vrijwilliger. Maar ik bedoel met dat woordje 'gedwongen' dat de Heere het zelf geeft, dat je niet anders meer kunt en niet anders meer wilt dan je hart aan de Hem geven.

En als je dit alles nog mist?

Het kan zijn dat je het bovenstaande allemaal beaamt, maar dat je bij jezelf tot de conclusie moet komen dat het je zo weinig zegt. Het is allemaal wel waar, maar je gaat toch weer over tot de orde van de dag. Hoe kun je daar nu verandering in aanbrengen? Is het dan toch maar niet beter dat je eerst wacht

tot er ook in jouw leven zo'n 'innerlijke verandering' tot stand wordt gebracht, zodat je van daaruit echt ernst kunt gaan maken met je bekering? Nee! Niet lijdelijk afwachten tot God je bekeert, want de Heere roept je juist op tot bekering. Dat betekent dat je heel concreet je zonden moet loslaten en je vertrouwen op Hem moet stellen. Stel je de tien geboden eens voor ogen en bedenk welke je dagelijks overtreedt. Het gaat niet om 'abstracte zondekennis' maar om heel concrete. Doe daar iets aan. Vecht er tegen. Roep Gods hulp in. Geef je over in Zijn handen. De 'hoofdsom' (belangrijkste) van de wet is dat we God liefhebben boven alles en onze naaste als onszelf. Zie je van daaruit dan niet dat er heel veel moet veranderen in je leven? Worstel met Jakob om de hulp en de zegen van God: Ik laat U niet los, tenzij dat Gij mij zegent (Gen.32:26).

Kom ook eerlijk met je vragen voor de dag op huisbezoek. Reageer op de preek en vraag om praktische raad met betrekking tot je bekering. Draai niet om de hete brei heen, ook al zijn je ouders of je broers en zussen erbij. Kom tot de kern van je probleem en worstel ermee. Ten diepste gaat het om twee dingen: het geloof en de overgave aan God en de innerlijke kracht om te breken met concrete zonden. Beide zaken moeten van God vandaan komen. Als het bloed van Christus op je afkerige hart gesprengeld wordt, zal het breken onder Gods liefde. Vandaaruit krijg je dat diepe verlangen om de Heere te gaan dienen. Dan zie je pas hoe dwaas je geweest bent om niet eerder je hart aan de Heere te geven.

Je zegt misschien: Maar hoe kom ik dan aan zo'n gebroken hart onder Gods liefde? Dat geeft God vanuit de omgang met Zijn Woord. Je moet dus niet bij de pakken neer gaan zitten en zeggen: Het zal voor mij wel niet weggelegd zijn om tot bekering te komen, maar je moet de weg bewandelen, die de Heere in de Bijbel aanwijst om tot bekering te komen. Die weg bestaat niet in een 'lijdelijk afwachten', maar in een actief zoeken en ermee bezig zijn. Ik geef je hier eerst een citaat uit de Dordtse Leerregels, waar dit probleem aan de orde is. "Die het levend geloof in Christus, of het zeker vertrouwen des harten, de vrede der consciëntie, de betrachting van de kinderlijke gehoorzaamheid, de roem in God door Christus, in zich nog niet krachtelijk gevoelen, en nochtans de middelen gebruiken, door welke God beloofd heeft deze dingen in ons te werken, die moeten niet mismoedig worden, wanneer hij van de verwerping horen gewagen, noch zichzelf onder de verworpenen rekenen, maar in het waarnemen der middelen vlijtig voortgaan, naar de tijd van overvloediger genade vurig verlangen, en die met eerbied en ootmoed verwachten" (D.L.I,16).

'In het waarnemen van de middelen vlijtig voortgaan'

Het boven genoemde citaat uit de Dordtse Leerregels is een antwoord op de vraag wat we moeten doen om tot bekering te komen. Zeker, de Heere roept ons er toe op om te breken met de zonde. Maar er is meer. Er is een innerlijke verandering in ons hart nodig. Dat is het werk van de Heilige Geest, die het geloof werkt. Er zijn jongelui, die echt wel bezig zijn met zaken van 'bekering' en 'geloof', maar die moeten zeggen: Er verandert maar niets. Zou het misschien voor mij niet weggelegd zijn? Zo moet je niet denken, zeggen onze Dordtse vaders. Je moet niet mismoedig worden. Ook niet als je bij jezelf ziet wat er allemaal nog leeft in je hart, dat strijdig is met Gods gebod. Zeg dan niet: Ik kan de hoop wel opgeven, want ik heb toch een stenen hart. Ik zit boordevol onmacht en onwil. Ik zie mijn afkerigheid alleen maar groter worden. Met die strijd zijn de

Dordtse Leerregels bekend. Ze gaan daar op in. Ze zeggen: Als het zo in je leven is, moet je niet 'mismoedig' worden. Ook niet als er steeds weer opnieuw in je leven één bepaalde boezemzonde is, die de kop op steekt.

Voor zulke mensen hebben de 'Dordtse vaders' een echt pastoraal woord. Ze spreken niet hard over hen. Ze zien niet uit de hoogte op hen neer. Nee, ze willen juist bemoedigen. Ze zeggen tegen jou: Houdt goede moed! Volhard maar in je gebeden om de genadekracht van de Heilige Geest. Wees ijverig in het gebruik van de genademiddelen. Strijd tegen de zonde en geef je maar over in de handen van de ontfermende God. De Heere heeft juist beloofd in de weg van de middelen in ons te werken wat we nodig hebben. Buig je knieën en zeg: "Heere, U hebt het beloofd, dat U geen bidder laat staan". Ga naar de kerk en zeg: "Dit is toch de plaats, waar de Heere beloofd heeft tot ons te spreken". Zie uit naar de komst van de Heere in je leven. Verlang vurig naar de tijd van 'overvloediger genade'. Wacht met eerbied en ootmoed op God. Denk niet: Het wordt met mij toch nooit wat. Val niet in de 'valstrik' van de moedeloosheid. Het is echt de duivel, die je wil laten geloven, dat God jou niet bedoelt in de aanbidding van Zijn genade en dat je alle hoop maar moet laten varen. Luister liever naar wat de Heere zegt in Zijn woord: "Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort, en uw ziel zal leven" (Jes.55:3).

We moeten een keus maken!

Bekering betekent altijd weer opnieuw kiezen. De Heere roept ons op om te kiezen tussen Hem en de afgoden. In het begin van de geschiedenis van Israël, nog voor ze Kanaän binnen zijn gegaan, stelt Mozes het voor de keus. Hij zegt: "Ik neem heden tegen ulieden tot getuigen de hemel en de aarde; het leven en de dood heb ik u voorgesteld, de zegen en de vloek! *Kiest dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw zaad*" (Deut.30:19). Later stelt Jozua het volk opnieuw in de naam van God voor de keus. Dat was bij de verbondsvernieuwing in Sichem. Hij vermaant het volk om de Heere te vrezen en Hem in waarheid te dienen. Hij stelt ze voor de keus tussen de dienst van God of van de afgoden: "*Kiest u heden, wien gij dienen zult*" (Joz.24:15).

Veel later in de geschiedenis van Israël stelt de profeet Elia Israël weer opnieuw voor dezelfde keus. Dat gebeurt op de Karmel. De 450 profeten van Baäl zijn erbij tegenwoordig. Ook het volk Israël is gekomen. Vol spanning wacht men af wat Elia zal zeggen. Drie en een half jaar droogte hebben ze nu gehad. Een grote hongersnood. Wat zal Elia doen? Zal hij een bevel geven dat het moet gaan regenen? Nee, want die droogte is de straf van God over de afgoderij van Israël. Elia begint eerst over de oorzaak van de hongersnood. Hij komt dichtbij het volk staan en zegt: "*Hoe lang hinkt gij op twee gedachten? Zo de Heere God is, volgt Hem na, en zo het Baäl is, volgt hem na*" (1 Kon.18:21).

Letterlijk staat er eigenlijk: Hoe lang hinkt gij op twee krukken? Israël maakt geen rechte gang. Israël waggelt als een dronken man. Israël hinkt als iemand, die aan twee kanten mank loopt. Je kent dat beeld wel: Iemand die nu op de ene stok leunt en dan met zijn lichaam naar de andere kant zwenkt om op de andere stok te leunen. Dat is een vreselijk ongelukkig iemand. Israël waggelt van de dienst van de Heere naar de dienst van de Baäl. Israël leeft op twee totaal verschillende sporen. Vandaar die dronkenmangang. Blijkbaar hebben ze de dienst van de Heere nog niet helemaal los gelaten. Ze probeerden God en de afgoden met elkaar te verzoenen. Ze wilden de dienst van de Heere nog

een beetje aanhouden en tegelijk buigen voor de Baäls en de Astartes (godin van de vruchtbaarheid, die ook via prostitutie gediend werd). Die halfslachtigheid legt Elia hier bloot. Ze wilden Baäl en de Heere op één lijn stellen en hen tegelijk dienen, maar dat zijn twee onverenigbare beginselen. Dat is dubbelhartig, walgelijk. Het is het een of het ander, een tussenweg is er niet. God laat niet met Zich sollen. Zijn liefde als de Bruidegom van Zijn volk gedooft het niet, dat Zijn bruid andere mannen naloopt. Dat is overspel. Vandaar dat het tot een keus moet komen. De Heere vraagt een ongedeeld hart. Hoe lang hinkt gij op twee gedachten? De ene keer op de rechtervoet overhellend naar de kant van Jehova, en op een ander ogenblik met de linkervoet naar de kant van de afgodische Baäl. Dat is dubbelhartig en halfslachtig.

Misschien herken je het een en ander ook bij jezelf. Israël moet kiezen. Dat moet jij ook! Je kunt God niet dienen en ook de afgoden aanhouden. Je kunt niet leven uit tweeërlei levensbegin-sel. Je mag niet zelf uitmaken wat je overneemt uit de dienst van God en wat je wilt ontlenen aan de wereld. Je kunt niet naar de kerk gaan, bijbellezen en bidden en voor de rest gewoon leven naar het goedgevoelen van je eigen hart. Je kunt niet zelf uitmaken wat goed en wat kwaad is.

Hink jij nog steeds op twee gedachten? Je voelt echt wel dat je de Heere moet dienen, maar je wilt toch ook nog wel heel graag van de wereld genieten en de afgoden dienen. In de kerk zing je mee: "God heb ik lief" en 'savonds: "Sport in beeld kan ik niet missen". Of je luistert naar Hilversum drie. Dat kan niet samen gaan. Je moet kiezen! Kies toch het leven! Christus en Belial kunnen niet samen gaan. Probeer niet op voet van vrede met beide te leven. Dan erkent Christus je niet als Zijn discipel. Hij wil alles of niets. Je kunt geen twee heren dienen. Je kunt je hart niet verdelen. De vriendschap der wereld is vijandschap tegen God (Jak.4:4).

"Hoe lang nog", zegt Elia. Dat is een ontdekkend woord. Het legt onze halfslachtigheid bloot. Israël wordt gedwongen om te kiezen. Jij ook! Hoe lang nog? Hoe lang denk je nog door te kunnen gaan met hinkelen? Dat wordt je ondergang. Je kunt niet op twee golflengten tegelijk leven. Er moet een vaste gang komen in je leven. Heb je nog nooit zoveel heerlijkheid in God gezien, dat je uitriep: "De Heere is God"? Dat is toch echt waar. Alleen in Hem ligt de zaligheid. Het is een ware vreugde om Hem te dienen en lief te hebben. Hij is het ook zo waard! Hoe lang nog kies je niet duidelijk?

Het is aangrijpend dat Israël met niet één woord antwoordt op de vraag van Elia (1 Kon.18:21). Ze antwoorden pas als het vuur van de hemel het altaar van Elia heeft verteerd. Dan roepen ze: "De HEERE is God, de HEERE is God" (1 Kon.18:39). Wij weten dat het vuur van de hemel is neergedaald over Christus, Die Zich als het Lam Gods offerde op het altaar van het kruis. Vanuit dat offer roept de Heere ons op om ons met Hem te laten verzoenen (2 Kor.5:20). Wordt het dan geen tijd dat jij ook gaat belijden: De Heere is God! Bekering betekent: Je moet een keus maken!

Ben je lauw en grauw zoals in Laodicéa?

Het was maar een lauwe en slappe bedoening in de gemeente van Laodicéa. Juist daarom schrijft de Heere Jezus hen met Zijn doorboorde hand vanuit de hemel een brief. Achter de veroordelende toon in die brief brandt echter het vuur van Zijn liefde tot behoud van zondaren. Christus neemt geen blad voor Zijn mond. Hij noemt ze "noch heet, noch koud, maar lauw"

(Openb.3:15-16). Ze zijn uitgeblust. Het is een 'dooie boel' met hun godsdienst. Alleen de lauwe en grauwe as van de zelfgenoegzaamheid is nog maar te zien. De vormen zijn nog wel in tact, maar het leven is eruit. Het liefdevuur brandt er niet in. Christus walgt ervan. Ze vinden zichzelf rijk. Ze hebben het goed met zichzelf getroffen. Dat is langzamerhand zo gekomen. De omgeving zette een duidelijk stempel op hen. De geldhandel en de textielindustrie. Er stond een academisch ziekenhuis in verband met veel voorkomende oogziekten. Alles was er goed geregeld. Van de wieg tot het graf waren ze verzekerd. De stad was verburgerlijkt en die sfeer van zelfvoldaanheid was ook binnen geslopen in de christelijke gemeente.

Misschien herken je het: hoogmoed, zelfvoldaanheid en lauwheid. Je gaat naar de kerk, maar je hart brandt niet van liefde tot God. Er is geen verzet, maar ook geen overgave. Uiterlijk staat alles op z'n plaats, maar innerlijk ben je meer betrokken op je salaris en je kleren. Zeker, je bidt wel: drie maal per dag voor het eten. Meer niet. Je leest wel in de Bijbel, op z'n best ook drie keer per dag bij de maaltijden. Dat deed je vader ook altijd. Maar verder zegt 't je niet zo veel. Christus noemt zo'n christendom 'lauw'.

In de omgeving van Laodicéa waren warmwaterbronnen vanwege de vulcanische bodem, en die maakten het water in de beekjes, die door de stad stroomden, lauw. Zie je in gedachten een vermoeide reiziger zich bukken om een heerlijke frisse dronk naar zijn mond te brengen? Maar wat is dat? Hè bah! Lauw! Walgelijk! Hij spuugt het lauwe water uit z'n mond. Dat doet Christus ook met die halfzachte christenen. Zie je hoe vuurgevaarlijk het is om wel 'een nette' jongen of meisje te zijn, terwijl het vuur van de liefde tot God niet brandt in je hart!

De Heere wil ons ontdekken aan onze lauwheid en armoede. Hij zegt: "Gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt" (Openb.3:17). Ieder woord is een voltreffer. In gedachten zie ik een Yalidikrijger staan met pijl en boog in de hand. Hij schiet zijn vijand recht voor de raap. Hij heeft vijf pijlen op zijn boog. Daar gaan ze, een voor een: ellendig schepsel, jammerlijk mens, arme kerel, blinde stakker, naakte zondaar! En daar valt de ongelukkige stakker voorover! Geraakt, plat op de grond. Als er één ongelukkig en ellendig is, is het wel de mens, die het aardig met zichzelf getroffen heeft. Als er één arm is, is het die jongen of dat meisje, dat Christus niet kent. Als er één blind is, is hij 't, die de ernst van zijn eigen situatie niet inziet. Als er één naakt rondloopt, is 't die mens, die voor de Waarachtige staat en niet bedekt is met het kleed van Christus' gerechtigheid.

Jezus nodigt tot bekering

Wat een ontmaskerende ontdekking! Christus spaart geen vlees. Hij ontleedt en ontkleedt. Voel je dat niet? En dan? Gooit Hij ze dan op de vuilnisbelt? Nee, luister maar eens goed. Na die vijf voltreffers strekt Hij Zijn doorboorde handen naar ze uit. Hij zegt: Wees dan ijverig en bekeer u! Er is nog een weg terug voor lauwe gezapige halfzachte christenen. Hij laat Zijn doorboorde handen zien. Die garanderen dat er vergeving is. En weet je wat er gebeurt als die nodiging jouw hart raakt? Dan begint het van binnen te branden van liefde. Je raakt bedroefd over je zonde, je armoede, je blindheid en je ellende. Je krijgt één hartstocht: een honger en dorst naar Christus. Om Hem te mogen kennen. Wat een wonder! Je kunt nog zalig worden. Christus heeft zelfs drie dingen te koop. Als een goed koopman prijst Hij

Zijn waren aan. Hadden ze in Laodicéa veel geld op de bank staan, Hij biedt beproefd goud aan. Waren ze gek op die zwarte nieuwmodische stoffen, Jezus biedt witte klederen. Hadden ze goede ogenzalf in verband met veel voorkomen de oogziekten, Jezus biedt het middel tegen geestelijke blindheid.

Zijn goud is echt. Zijn verdiensten hebben een oneindige waardij, ze zijn algenoegzaam voor de zonden van de gehele wereld. Het goud is beproefd: de gloed van Zijn verzoenend lijden en sterven staat er in afgedrukt. Het kleed van Zijn gerechtigheid bedekt naakte schouders. Kom toch, roept Hij, u die voor God niet kunt bestaan! En Zijn ogenzalf geneest onze aangeboren blindheid. Dan krijg je oog voor je diepe schuld en je nameloze verlorenheid buiten God, maar ook voor Gods eeuwige liefde, die Zijn Zoon overgaf tot in de dood om zondaren te redden. Over de prijs wordt verder niet gesproken. Die heeft Hij betaald. Hooguit moet je daar jezelf voor prijsgeven. Kom maar naar de markt van vrije genade. Sluit deze koop. Je zult er niet aan bekocht zijn. Heb jij die koop nog niet gesloten? Luister, dan staat Hij nu voor je deur. Hij zegt: "Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop" (Openb.3:20). Hij heft Zijn doorboorde hand op en laat de klopper vallen op de deur van je leven. Hij roept. Wie is daar? De waarachtige Getuige. Wat komt U doen? Ik ben gekomen om jou rijk te maken. Laat Me eens binnen. Ik heb Mijn koopwaar meegebracht. Zeg je nu 'nee'? Niets nodig! Laat je de deur dicht?

Luister. In de deur zit een klein raampje. Het raampje van de oogpoort. De Koopman stalt toch Zijn waren uit. Hij loopt niet kwaad weg omdat de deur dicht blijft. En wat zie je daar? Hij is ontroerd. Hij heeft tranen in de ogen, omdat de deur dicht blijft. Met alle liefde van Zijn hart dringt Hij je om de deur open te doen. Hij is bewogen met je eeuwig heil. Staat Hij bij jou altijd nog buiten? 'Ja' zeg je, 'want ik heb altijd geleerd, dat je die deur zelf niet open kunt doen'. Die deur moet opengedaan worden. Daar is het wachten op. Nee, je vergist je. Gods overmachtige zondaarsliefde steekt heden achter Zijn liefelijke nodiging. Het gaat hier over onze verantwoordelijkheid. Wee ons als we van onze onmacht een grendel smeden om Hem buiten ons leven te houden. Breekt je hart niet onze Zijn indringende nodiging? Krijg je de schuld nooit eens naar je toe dat je de Heere al zoveel jaar hebt laten wachten en laten kloppen op de deur van je leven? Kreeg je nooit eens last van je onwil.

Hoe gaat de deur open?

"Indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur open doen, Ik zal tot hem inkomen" (Openb.3:20). Die deur is de deur van je hart. En hoe krijg je die nu open? Kijk eens goed naar de scharnieren. Ze bestaan uit twee plaatjes, één op de deurpost en één op de deur. Op het ene plaatje staat: "Bekeert u!" Op het andere staat: "Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden" (Hand.16:31). Die twee horen bij elkaar. Dat is altijd weer de inhoud van de prediking van de apostelen: de bekering tot God en het geloof in de Heere Jezus. Die pin in het midden van de scharnier is de Heilige Geest. Die staat centraal. Die maakt dat het scharnier niet alleen kan draaien maar ook werkelijk draait. De Heilige Geest, Die zó onwederstandelijk en krachtig werkt door het Woord, dat de hardste zondaar daaronder verbreekt.

En de sluitel van jouw dode hart is in Jezus' handen. Tot Hem heen dan in het gebed. In dat biddende smeken gaat de deur open.

Hij schuift de grendels weg en komt binnen met Zijn volle zegen. Als Hij daar zo bij jou binnen is, mag je in Zijn ogen iets lezen van Zijn diepe zondaarsliefde, waardoor Hij Zijn leven gaf aan het kruis. Daar ga je stamelen: Ook voor mij Heere? O wat ben ik slecht! Ik ben het niet waard! Hoe is 't mogelijk! Ja, daar ga je jezelf verwonderen over Zijn trouw en Zijn liefde. Daar ga je gemeenschap met Hem oefenen. Wat een Zaligmaker! Zo wil Hij door het geloof wonen in je hart en geven dat je in de liefde geworteld en gegrond mag zijn (Ef.3:17). Je mag dan ook achteraf zien, dat Zijn doorboorde hand de grendel wegschoof vanvoor jouw gesloten hart om de deur te openen. Staat Jezus bij jou nog buiten? Hoor Hem toch kloppen en roepen. Hij wil naar binnen in Zijn grenzeloze ontferming. Heb toch geen rust vòòr je Hem kent en Hij woont in je hart. Dat hoort bij de echte bekering. Die kun jij niet missen. In dit boekje en in het bijzonder in dit laatste hoofdstuk is je de weg gewezen. Worstel er dan net zo lang mee voor Gods aangezicht, tot je zeggen kunt, wat R.M.Mc Cheyne dichtte:

Nu ken ik die waarheid zo diep als gewis,
Dat Christus alleen mijn gerechtigheid is.
Nu tart ik de dood, nu verwin ik het graf.
Nu neemt mij geen satan de zegekroon af!

Nu reis ik getroost onder 't heiligend kruis,
Naar 't erfgoed daarboven in 't vaderlijk huis.
Mijn Jezus geleidt mij door d'aardse woestijn.
"Gestorven voor mij", zal mijn zwanenlied zijn!

Vragen en opdrachten:

1. Zoek bij de genoemde gevaren en verleidingen uit Spreuken 23 eens een paar parallellen in het Nieuwe Testament.
2. De Heere vraagt om ons hart. Zeg eens met eigen woorden wat het betekent om je hart aan de Heere te geven. Hoe kan de Heere dit van jou vragen, terwijl er toch in de Bijbel staat dat we onmachtig en onwillig zijn?
3. Leg eens uit dat 'bekering' alles te maken heeft met de keuzes, die we heel concreet iedere dag maken.
4. Jezus klopt ook op jouw hart. Hoe doet Hij dat? En hoe gaat de deur open?
5. Maak nu aan het eind van het lezen van dit boek over bekering eens een lijstje met wat je zelf allemaal zou kunnen doen voor je eigen bekering.